

Amy Grahamova

Celou noc jsem strávil v letadle z Washingtonu, a když jsem dorazil ke kostelu Mile High Church v Denveru, kde jsem měl vést tři bohoslužby a pracovní setkání o vědomí blahobytu, byl jsem celý unavený. Hned za dveřmi kostela se mě dr. Fred Vogt zeptal: "Znáte Nadaci splněných přání?" "Znám," odpověděl jsem.

"Víte, lékaři zjistili, že **Amy Grahamova** má nevléčitelnou leukémii v posledním stádiu. Dávají jí tři dny. Její poslední přání bylo, aby se mohla účastnit vašich bohoslužeb."

Byl jsem v šoku. Zmocnila se mne směs potěšení, bázně a pochyb. Nemohl jsem tomu uvěřit. Myslel jsem si, že děti, které vědí, že umřou, se chtějí podívat do Disneylandu, setkat se se Sylvestrem Stallonem, Panem "T" nebo Arnoldem Schwarzeneggerem.

Jistě by zbytek svého života nechtěly strávit posloucháním **Marka Victora Hansena**. Proč by dítě, kterému zbývá jen několik dní života, mělo chtít slyšet motivační přednášky. Najednou byl tok mých myšlenek přetržen...

"Tak, to je Amy," řekl Vogt a postrčil její křehkou ruku k mé. Předě mnou stála sedmnáctiletá dívka s jasně červeno-oranžovým turbanem, který jí zakrýval hlavu poznamenanou chemoterapií. Vypadala křehce, tak shrbená a slabá. Řekla mi: "Přála jsem si dokončit střední školu a poslechnout si vaše kázání, to byly moje dva cíle. Doktorů nevěřili, že by se mi aspoň jedna z těch věcí mohla podařit. Myslí si, že nemám dost

Slepičí polévka pro duši→

Jack Canfield, Mark Victor Hansen

síly. Propustili mě z nemocnice... To je moje maminka a tatínek."

Oči se mi zalily slzami, krk se mi stáhl. Ztratil jsem rovnováhu, byl jsem dojatý jako nikdy v životě. Odkášlal jsem si, usmál se a prohlásil: "Ty i tví rodiče jste mými hosty. Díky, že jste tu na mne čekali." Objali jsme se, otřeli jsme si oči a rozešli jsme se...

Byl jsem na mnoha léčitelských seminářích ve Spojených státech, v Kanadě, Malajsii, na Novém Zélandu a v Austrálii. Viděl jsem při práci nejlepší léčitele a studoval jsem, zkoumal, poslouchal, zvažoval a přezkoumával, co, proč a jak dělali. To nedělní odpoledne jsem měl vést seminář, na který přišla Amy s rodiči.

V hledišti nebylo k hnutí, přes tisíc lidí se chtělo něčemu naučit, růst a být plněji člověkem. Skromně jsem se posluchačů zeptal, jestli se chtějí naučit jednomu uzdravujícímu postupu, který jim může být užitečný pro život.

Z pódia to vypadalo, jako by zvedli ruku snad všichni. Jednomyslně souhlasili. Učil jsem posluchače, aby si silně třeli dlaně jednu o druhou, pak je od sebe vzdálili na pět centimetrů a vnímali uzdravující energii. Potom jsem jim řekl, ať utvoří dvojice a vnímají uzdravující energii vyzařující z toho druhého. Řekl jsem: "Jestli potřebujete uzdravení, přijměte ho tady a teď."

Lidé se začali radit a mě se zmocňovalo nadšení. Vysvětlil jsem, že **každý má uzdravující energii a potenciál**. Pěti procentům lidí dokonce prýští z rukou tak silně, že by na tom mohli založit své živobytí.

"Dnes ráno jsem se seznámil s Amy Grahamovou, je jí sedmnáct let a její poslední přání bylo přijít na tento seminář. Chtěl bych, aby přišla sem nahoru a abyste vy všichni na ni vyslali svou uzdravující životodárnou energii. Možná jí pomůže. Nežádala mě o to. Dělán to proto, že mne to teď napadlo a připadá mi to správné."

Posluchači začali volat: **"Ano, ano, ano!"** Tatínek přivedl Amy na pódium. Vypadala zesláble po vši té chemoterapii, příliš dlouhém klidu na lůžku a naprostém nedostatku pohybu. (Lékaři ji dva týdny před seminářem nenechali ani vstát z postele.) Požádal jsem lidi v kostele, aby si zahřáli ruce a vyslali svou uzdravující energii. A potom se slzami v očích Amy společně zatleskali.

O dva týdny později mi zavolala, že ji lékař propustil, protože se u ní dostavila naprostá remise. Dva roky na to mi zavolala znovu, a oznámila mi, že se vdala. Naučil jsem se nikdy nepodceňovat uzdravující moc, kterou všichni máme... Můžeme ji kdykoli použít pro to nejvyšší dobro. Jen si musíme pamatovat, že jí máme užívat.

Mark V. Hansen